

waarin onze Maatschappij zich zal bewegen, doordat zij jaarlijks die mannen tot hoofdbestuurders kiezen, die hun het meest geschikt lijken en hun inzichten deelen. Maar heeft men eenmaal een directeur voor het leven benoemd, dan rest slechts voor de leden om op een algemeene vergadering een halt toe te roepen, door het afstemmen van de voorstellen door het bureau opgesteld, wat het werk niet zal bespoedigen. Ook het hoofdbestuur wil en van directeur en van andere bestuurders van het bureau rechten en verplichtingen regelen (*Tijdschrift* 27 Maart l.l. bldz. 1006 alinea 5). Zou het dan niet kunnen besluiten om nog vóór de behandeling van voorstel B eens in grove trekken aan te geven, tot hoeverre b.v. de bevoegdheden van directeur en anderen zich uitstrekken zullen. Menigeen, die nu nog er tegen opziet een sprong in het duister te doen, zou dan gemakkelijk over zijn bezwaren heenstappen en in het besef, dat andere tijden andere werkzaamheden vorderen, van ganscher harte aan de uitvoering der hoofdbestuursvoorstellen medewerken.

Rotterdam, Mei 1920.

B. C. VAN DER NAGEL.

IV.

Het zij mij vergund nog eens uit een ander gezichtspunt de groote zaak te belichten, Ik sta op het standpunt, dat men de noodzakelijkheid van de indiening der hoofdbestuursvoorstellen betreuren, maar . . . aanvaarden moet. Plicht is daarbij echter, juist om het betreurenswaardige van die omstandigheden, om alle maatregelen te nemen, die een mislukking van de uitwerking kunnen voorkomen. En m. i. is dit laatste met noodlottige zekerheid te verwachten, als de voorstellen niet met overweldigende meerderheid aangenomen worden. Uit het artikel van VAN BRUGGEN is het gewettigd de vrees af te leiden, dat bij aanneming met een zeer kleine meerderheid een groot aantal leden de Maatschappij zal verlaten. En waar blijft dan het eendrachtig optreden tegenover ons niet welwillend gezinde autoriteiten? Wat komt er dan van onze bindende besluiten terecht?

Men zegge niet: Och, het zullen er niet zoovelen zijn! Reeds thans zijn er geneeskundigen-niet-Maatschappij-leden; hoe meer er komen, des te geringer het belang van aansluiting voor jonge artsen. Men zag het in de studentenwereld: oorspronkelijk was het studentencorps de verpersoonlijking van de studentenwereld; door vrees voor, of afkeuring van den groentijd kwamen er aanvankelijk enkele, later meer niet-aangeslotenen, en thans zijn, als ik mij niet vergis, de in studentenbonden vereenigde niet-corpsleden in alle universiteitssteden het sterkste in aantal.

Is er een maatregel tegen dat noodlot te nemen? Volgens art. 20 Stat. wordt een besluit bij „volstreckte meerderheid van stemmen” genomen, desnoods dus met de helft plus één. Zou art. 22 Stat. (op de bindende besluiten) er op toepasselijk verklaard kunnen worden? Dan zouden wij althans drie vierden der stemmen en nog een referendum verkrijgen. Maar volgens art. 90 H. R. zou dit voornemen reeds vóór 1 Februari genomen moeten zijn. Wie weet een uitweg?

Maar dat er een uitweg gevonden moet worden — al zou het door uitstellen tot het volgende jaar moeten zijn — om de grootst mogelijke meerderheid aan het besluit tot reorganisatie te verzekeren, daarvan ben ik overtuigd, en met mij vele leden mijner afdeling.

Terwolde, 3 Mei 1920.

A. N. NOLST TRÉNITÉ.

GESTICHTS- OF ZIEKENHUISGENEESHEER CONTRA DRANKWET.

De eerste maal, dat ik ambtelijk met de drankwet in aanraking kwam, leverde mij een ervaring op belangrijk genoeg om haar in wijderen kring bekend te maken.

Den 15den April j.l. bezocht mij de zoon van een mijner vrouwelijke patiënten (een weduwe, die in een Friesch dorpje vergunninghoudster is) met het dringende verzoek zijn moeder vóór 1 Mei te willen ontslaan, omdat B. en W. der betrokken